

Anna Musewald

Ο Ξεχασμένος κώδικας

Μούζεβαλντ Άννα

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ελλάδα. Φοίτησε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στην Αθήνα. Εργάστηκε για αρκετά χρόνια στο διεθνές αεροδρόμιο του Ελληνικού. Σήμερα ζει με την οικογένειά της και εργάζεται στο Μόναχο της Γερμανίας.

Στην αναζήτηση της χαμένης
Ομορφιάς –Πατάκης 2003

Ο Φύλακας της Ερμίν
Κέδρος 2008

Ο γρίφος του πολέμου
Inkpot 2012

Το παιχνίδι της ζωής
Inkpot 2013

Ο δρόμος του μελανιού
Inkpot 2014

Ο
ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ
ΚΩΔΙΚΑΣ

Μούζεβαλντ Άννα

**Ο
ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ
ΚΩΔΙΚΑΣ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ INKPOT (Melanodocheio) UG

ISBN 978-3-945316-09-2

Εκδόσεις Inkrot

Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία

Πεζογραφία

Απρίλιος 2011

Επιμέλεια: Σφυρή Αλεξάνδρα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Περιεχόμενα

.....	23
2.....	23
Ένας άνισος ποδοσφαιρικός αγώνας.....	23
5.....	92
Ο μικρός Νικόλας.....	92
9.....	136
Οι χρονοταξιδευτές.....	136
.....	166
10.....	166
Ο χαμένος κώδικας.....	166

1.

Ένα βουρλισμένο κοράκι

Ο κόμης Θοδωράκης Πένας, γιος του κόμη Γιάννη, εγγονός του Ματθαίου Πένα, απόγονος και διγκόνι¹ του σπουδαίου και τρανού κόμη Θεόδωρου Πένα, από τη γενιά του Ριχάρδου Ορσίνι του Α', παλατινού κόμη της Κεφαλονιάς, άκουσε τα μουμπουνητά και τις βροντές που οργιάζαν έξω από τους πέτρινους τοίχους του μισοσκότεινου δωματίου και άθελά του αναρίγησε. Με αργές κινήσεις, άφησε τη σβηστή πίπα του, που έφερε τη μορφή ενός

1 Κεφαλονίτικη έκφραση που σημαίνει «δισεγγονός».

μονόφθαλμου μοχθηρού πειρατή, στο τραπεζάκι πλάι του και σταύρωσε τα κοκαλιάρικά χέρια του χαμηλά στο στήθος. Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους, θέλοντας να πείσει τον εαυτό του ότι μερικά αστραπόβροντα δε θα ήταν αρκετά να του χαλάσουν τη βραδιά. Και ύστερα βυθίστηκε ακόμη περισσότερο στην παλιά πολυθρόνα. Κόλλησε τη γέρικη ράχη του στο τριμμένο, βελουδένιο, κόκκινο ύφασμα που σκέπαζε την ξύλινη πλάτη του επίπλου και οι ώμοι του έκρυψαν μεμιάς ό,τι είχε απομείνει από τα κεντίδια με τα χρυσά πουλιά, που κάποτε στόλιζαν το ύφασμα. Αν και απόψε μάταια αγωνίζονταν οι ξεθωριασμένες κλωστές να αποκαλύψουν λίγη από τη χαμένη ομορφιά του άλλοτε πλουμιστού υφάσματος. Η παγωνιά του δωματίου διαπέρασε το αδυνατισμένο στήθος του σαν κοφτερό μαχαίρι.

«Πού στο καλό είναι ο Μεμάς; Γιατί δε φάνηκε ακόμα;» αναρωτήθηκε, ενώ ο μακρόσυρτος ήχος της βροχής, που έπεφτε με δύναμη στα ξύλινα παραθυρόφυλλα του σπιτιού, έφτασε στα αυτιά του σαν ποδοβολητό από κοπάδι ατίθασων ζώων.

Ο κόμης Πένας έκλεισε τα μικρά ολοστρόγγυλα μάτια του και προσπάθησε να υποθέσει τι συνέβαινε έξω από τον πύργο μια τόσο βροχερή βραδιά. Τα μάτια της φαντασίας του είδαν μονάχα το άγριο, πυκνό σκοτάδι που είχε καλύψει τα πάντα γύρω από το πυργόσπιτό του. Δε θα μπορούσε, άλλωστε, μέσα στη σκοτεινή νυχτιά να διακρίνει τις αντικρινές κορφές του Αίνου, του μαύρου βουνού, όπως το λένε οι Κεφαλονίτες, αλλά ούτε και τα σπίτια του Ληξουρίου πέρα από το Λιβάδι – αυτό ήταν το όνομα του χωριού στα ριζά του λόφου πάνω στον οποίο

βρισκόταν το πυργόσπιτό του. Τις λιγοστές στιγμές που η λάμψη από τις αστραπές κατάφερνε να φωτίσει τη φαντασία του, είδε τα δέντρα, απογυμνωμένα από φύλλα, να στέκονται καρτερικά στους κήπους ολόγυρα στον πύργο, καλά κρυμμένα από τα μάτια των περαστικών πίσω από έναν πέτρινο τοίχο δύο μέτρα ψηλό. Και ανάμεσα στις ρίζες των δέντρων λαμπύριζαν, σαν μικρά αστεράκια πεσμένα στο βρεγμένο χώμα, κάτω από το αδύναμο φως του φεγγαριού, τα αμέτρητα ασημένια ρυάκια που είχαν δημιουργήσει τα νερά της βροχής.

«Ουφ! Ακόμη μία χειμωνιάτικη βραδιά θα έχουμε απόψε, παρότι μπήκε ήδη ο Απρίλης», μονολόγησε θλιμμένα και απόδιωξε την παγωμένη εικόνα που εμφανίστηκε στη φαντασία του. «Κι αυτός ο βουρλισμένος, ο τεμπέλης ο Μεμάς, δεν ήρθε ακόμα να ανάψει το τζάκι», φώναξε αγανακτισμένος και πετάχτηκε ξαφνικά σαν ελατήριο από την παλιά πολυθρόνα, που σιγοσφύριξε ανακουφισμένη, καθώς απαλλάχτηκε, προσωρινά, από το βάρος του κόμη.

Το ψηλό και αδύνατο κορμί του ήταν τυλιγμένο μέσα σε μια παλιά, ξεθωριασμένη, βελούδινη καφετιά ρόμπα. Η αλήθεια είναι ότι το πολυφορεμένο ρούχο, που κάλυπτε το σώμα του με άχαρο τρόπο, του πρόσθετε μερικά κιλά, που στην πραγματικότητα δεν είχε. Έσυρε αργά τα βήματά του προς το τζάκι και η αδύνατη, σκυφτή, μαύρη σκιά του έκανε την ίδια ακριβώς αργή διαδρομή επάνω στον κακοφωτισμένο αντικρινό τοίχο. Η ρόμπα του σύρθηκε με θόρυβο στο ξύλινο δάπεδο, που με τα χρόνια και λόγω της έλλειψης φροντίδας είχε χάσει τη γυαλάδα του. Ο κόμης Πένας δεν είχε νοιαστεί να το επισκευάσει και

το είχε αφήσει έρμαιο στη φθορά του χρόνου, όπως και όλα τα υπόλοιπα δωμάτια του πυργόσπιτου. Άλλωστε, οι επισκέψεις που δεχόταν τα τελευταία χρόνια ήταν από σπάνιες έως ανύπαρκτες. Το μόνο δωμάτιο που βρισκόταν σε σχετικά καλή κατάσταση ακόμα ήταν η κουζίνα του σπιτιού, για την οποία υπεύθυνος ήταν ο Μεμάς το κοράκι.

«Μεμάαααααααααα!» φώναξε τόσο δυνατά ο κόμης, που τον πόνεσαν τα γέρικα πνευμόνια του. «Φανερώσου επιτέλους, αναθεματισμένο, τεμπέλικο κοράκι. Πού στην ευχή κρύβεσαι;»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ο Μεμάς όρμησε σαν σίφουνας μέσα στο δωμάτιο από την ανοιχτή πόρτα. Προσγειώθηκε φρενάροντας με τα αδύνατα πόδια του ανάμεσα στον κόμη Πένα και στο τζάκι, προκαλώντας συγχρόνως αρκετή φασαρία με τα μαύρα φτερά του. Άφησε ένα αγανακτισμένο βογκητό και συνέχισε να κουνάει τις φτερούγες και την ουρά του με απειλητικό ύφος για κάμποση ώρα ακόμη. Η σκιά του κορακιού στον απέναντι τοίχο, με τις φτερούγες κρεμασμένες στα πλευρά του, κινήθηκε τεράστια και απειλητική προς τον κόμη Πένα.

«Τι συμβαίνει; Τι θέλεις και φωνάζεις σαν τον ντελάλη στην πλατεία του χωριού; Έφτιαχνα τη μανέστρα² σου στην κουζίνα», έκρωξε το κοράκι εκνευρισμένο. Τα λόγια που βγήκαν από το μαύρο, μακρύ και μυτερό ράμφος του Μεμά ήταν ανθρώπινα.

Ο κόμης Πένας, βλέποντάς τον, ηρέμησε κάπως. Κούνησε το ζαρωμένο φαλακρό κεφάλι του, που

2 Σούπα με ζυμαρικά ή ρύζι.

έμοιαζε με ολοστρόγγυλη πατάτα, έσμιξε τα παχιά του φρύδια, αλλά απέφυγε να σχολιάσει την απότομη συμπεριφορά του Μεμά. Την είχε συνηθίσει, άλλωστε, χρόνια τώρα. Θα του ήταν πολύ δύσκολο να φανταστεί το κοράκι να μιλάει με γλυκό τρόπο, να ακολουθεί κανόνες καλής συμπεριφοράς και άλλα παρόμοια καμώματα και τζιριτζάντζουλες. Χάιδεψε μηχανικά το κοντό ασημένιο γένι του.

«Άναψε, βρε ευλογημένη, το τζάκι. Το δωμάτιο είναι παγωμένο. Δε βλέπεις; Ο καιρός δε λέει να φτιάξει», του είπε με βραχνή φωνή και έκανε μια επιτόπια στροφή, για να γυρίσει στην πολυθρόνα του.

Ο Μεμάς όμως δεν κινήθηκε. Έμεινε αρκετή ώρα να τον κοιτάζει σκεπτικός, πότε με το ένα και πότε με το άλλο του μάτι, ενώ χτυπούσε με πείσμα το δεξί του αδύνατο ποδαράκι πάνω στο ξύλινο πάτωμα. Κοιτούσε τον κόμη Πένα με την ίδια απέχθεια που θα ένιωθε αν είχε μπροστά του ένα ενοχλητικό σκουλήκι και σκεφτόταν αν έπρεπε να το πατήσει, να το λιώσει και να το εξαφανίσει από προσώπου Γης ή να το κάνει μια χαψιά.

Σαν είδε όμως ότι δεν κατάφερε να εκνευρίσει το αφεντικό του, άφησε κατά μέρος τα πείσματα και καταπιάστηκε με το να ανάψει το τζάκι, κουβαλώντας με το ράμφος του ένα ένα τα ξύλα που ήταν στοιβαγμένα από το πρωί στην αριστερή πλευρά του δωματίου.

«Υπομονή, Μεμά, υπομονήηηηηη! Μ' ετούτο το μαγκούφι ακλερίτη³ που έμπλεξες...» μονολογούσε

δήθεν, όση ώρα πετούσε από τη μία πλευρά του δωματίου στην άλλη, αλλά τα λόγια του ήταν όσο δυνατά έπρεπε για να τα ακούσει ο κόμης. «Ένας μήνας μένει. Μετά θα είμαι αβέρτος⁴ και πάλι».

Δούλευε με ταχύτητα και μεθοδικότητα, αλλά ταυτόχρονα έριχνε κρυφές και αιχμηρές ματιές στον ηλικιωμένο άντρα, που στο μεταξύ είχε χωθεί πάλι στη μοναδική πολυθρόνα του σχεδόν άδειου δωματίου.

«Επειδή τα παλιά χρόνια κάποιοι... αποφάσισαν ότι ένα κοράκι από τους ένδοξους προγόνους μου έπρεπε να μείνει σ' ετούτο τον πύργο και να υπηρετεί σαν προσωπικός φύλακας τον ευγενέστατο...» –ο Μεμάς τόνισε τη λέξη «ευγενέστατος»– «...κόμη Θεόδωρο Πένα, νομίζεις ότι κι εγώ σήμερα είμαι υποχρεωμένος να κάνω το ίδιο; Ο πρόγονός μου είχε σοβαρό λόγο να το κάνει. Δεν ήταν ο μοναδικός άλλωστε. Όλο το φτερωτό βασίλειο έτρεφε απεριόριστο σεβασμό και αγάπη για εκείνον», είπε με φωνή γεμάτη νοσταλγία. «Εσύ όμως, κύριε, γελιέσαι αν νομίζεις ότι του μοιάζεις έστω και λίγο. Γι' αυτό κι εγώ δε σκοπεύω να μείνω πολύ καιρό ακόμη μαζί σου. Σύντομα θα φύγω από το ερημόσπιτό σου».

Ανασήκωσε περήφανα το ράμφος του και χάθηκε αμέσως σε καινούργιες σκέψεις. Ασυναίσθητα σχεδόν, ήρθε στο νου του το παλιό τραγούδι των κορακιών της οικογένειάς του, που εξυμνούσε τα χαρίσματα και τα ταλέντα του ευγενικού κόμη Θεόδωρου Πένα. Ήταν ένα σχεδόν ξεχασμένο τραγούδι, μια παλιά αλλά βγαλμένη μέσα από την ψυχή τους ληξουριώτικη

4 Ελεύθερος.

αριέτα, που, χωρίς να χρειάζεται μουσικά όργανα, παρά μόνο το λάλημα των πουλιών, μιλούσε για την περίφημη πένα που είχε χρησιμοποιήσει ο μεγάλος και ξακουστός γραφέας κόμης Θεόδωρος Πένας για να γράψει το «συμβόλαιο». Μια καντάδα που μακάριζε όλα τα έντομα που έδωσαν το κέλυφός τους για να ετοιμαστεί το τριανταφυλλένιο μελάνι που χρησιμοποίησε στις ζωγραφιές του συμβολαίου και τα εκατοντάδες πορφυρά κοχύλια που χάρισαν τα όστρακά τους για να γραφτούν οι χρυσοκόκκινες επικεφαλίδες του.

Ο κόμης Θεωδώρακης παρατηρούσε αμίλητος το κοράκι, που πετούσε μεταφέροντας ξύλα στο τζάκι, μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο να πλανάται στα χείλη του. Θα πρέπει να ήταν η εκατομμυριοστή φορά μέσα στον ίδιο μήνα που ο Μεμάς αναφερόταν με θαυμασμό στη χλιοειπωμένη ιστορία της συμβίωσης της οικογένειας των Πένα μ' εκείνης του Μεμά.

«Ξέρεις πολύ καλά, σύμφωνα με τις δικές σου αλλά πάντα ανεπιβεβαίωτες φήμες, ότι αυτό είναι αδύνατον. Δεν μπορείς να φύγεις», τον προκάλεσε ο κόμης με τον ξερό τόνο της φωνής του.

Ο Μεμάς όμως συνέχισε απτόητος το μονόλογό του, σαν να μην είχε ακούσει τι του είχε πει:

«Δε θα μείνω για πολύ ακόμη εδώ, να με ταλαιπωρείς. Να είσαι σίγουρος γι' αυτό».

Τίναξε με δύναμη το ράμφος του προς τα πάνω και το ξυλαράκι που κουβαλούσε πετάχτηκε έξω από το τζάκι.

«Περίμενε να γεννήσει τα αυγά της η γυναίκα μου, να μεγαλώσουν λίγο τα μωρά μου και ύστερα... λούης θα γίνει ο Μεμάς με όλο το σόι του».

Έριξε με το μαύρο ράμφος του ένα ακόμη ξύλο στη φωτιά, που στο μεταξύ είχε ανάψει, φωτίζοντας το δωμάτιο μ' ένα χρυσοκόκκινο, ζεστό φως.

Η λάμψη της φωτιάς φώτισε τα μάτια του Μεμά, που φεγγοβολούσαν σαν δύο λαμπερά πετράδια. Και το κέντημα της πολυθρόνας πίσω από τους ώμους του κόμη Πένα βρήκε λίγη από τη χαμένη ζωηράδα των άλλοτε λαμπερών χρωμάτων του.

«Εγώ σ' τα λέω αυτά για να σε προειδοποιήσω, ώστε να λάβεις τα μέτρα σου. Να μη μείνεις μόνος και έρημος σ' ετούτο το ερείπιο, που κάποτε ήταν ένας λαμπρός πύργος».

Σήκωσε το κεφάλι και το ράμφος του προς την οροφή του δωματίου, σαν να αναπολούσε τις ένδοξες ημέρες που σίγουρα είχε ζήσει ο μακρινός πρόγονός του.

«Δε θέλω να λες ότι έφυγα και σε αμπαντονάρισα⁵ χωρίς καμία προειδοποίηση. Αλλά ναι, φίλτατε, είναι οριστική και αμετάκλητη η απόφασή μου. Θα πάρω τη φαμίλια μου και θα πάμε να ζήσουμε ελεύθεροι στις κορυφές των δέντρων, στα πιο απόκρημνα βράχια της πιο ψηλής κορυφής του μαύρου βουνού, εκεί πάνω», έδειξε με την ανοιχτή φτερούγα του τις βαριές βυσσινιές κουρτίνες, που κρέμονταν στον τοίχο προς την πλευρά του Αίνου, τον οποίο έβλεπε κάθε μέρα καθισμένος στις καμινάδες του πύργου. «Θα πάμε εκεί, για να είμαι ελεύθερος και να μην έχω να υπηρετώ κανέναν ανάξιο», είπε και έριξε μια δολοφονική ματιά στον άντρα απέναντί του.

5 Εγκατέλειψα.

Ο κόμης, αντίθετα, φαινόταν να διασκεδάζει πολύ με τα καμώματα του κορακιού.

«Το ξέρεις ότι δεν μπορείς να φύγεις», επανέλαβε χωρίς ίχνος κακίας στη φωνή του. «Σύμφωνα με τα λεγόμενά σου, είσαι δεμένος όσο κι εγώ με τον όρκο του συμβολαίου και δε θα τον παραβείς».

Ο Μεμάς γύρισε και κοίταξε με φρίκη το αφεντικό του.

«Δε θα ήθελες να είσαι εσύ αυτός που θα καταπατήσει τον όρκο. Είμαι σίγουρος ότι δεν είναι του επιπέδου σου να γίνεις ο πρώτος επίορκος προδότης του συμβολαίου», συνέχισε απτόητος ο κόμης Πένας κοιτάζοντας τον Μεμά με λοξό βλέμμα.

Το κοράκι πέταξε πολύ κοντά στο πρόσωπό του και του έριξε μια περιφρονητική ματιά.

«Λάθος κάνεις, αφέντη μου», έκρωξε δυνατά μέσα στο αυτί του άντρα. «Εγώ δεν πρόκειται να γίνω επίορκος. Αντίθετα, εσύ είσαι αυτός που έχει γίνει. Εσύ είσαι αυτός που ξέχασε τις υποχρεώσεις του».

«Τι θέλεις να πεις; Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο κόμης, ανασηκώνοντας ελαφρά το αριστερό του φρύδι.

«Ξέχασες, φιλαράκο μου, ότι μία από τις υποχρεώσεις μας είναι να μυήσουμε και να βάλουμε κάποιον άλλον στη θέση μας, πριν αποχωρήσουμε από το μάταιο τούτο κόσμο; Πριν πάμε καλιά μας⁶;» τον ρώτησε με αναίδεια.

Ο κόμης Πένας έγνεψε καταφατικά.

«Ε, λοιπόν, σε λίγο καιρό εγώ θα αφήσω ένα από τα

6 Κεφαλονίτικη έκφραση που σημαίνει «πριν πεθάνουμε».

παιδιά μου στη θέση μου. Εσύ όμως ποιον θα αφήσεις, κύριε μονόχνοτε ερημίτη, στη δική σου θέση;» χαχάνισε ο Μεμάς κροταλίζοντας το ράμφος του.

Ο άντρας και το πουλί κοιτάχτηκαν για λίγο σιωπηλοί.

«Την πάτησες, αφεντικούλι μου!» τον κορόιδεψε ο Μεμάς, πιστεύοντας ότι είχε πλέον το πάνω χέρι στη συζήτησή τους.

Αλλά ο κόμης πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση.

«Μην ανησυχείς για τις δικές μου υποχρεώσεις, κατάμαυρο υπερφίαλο πλάσμα. Είμαι νέος ακόμα. Δε σκοπεύω να πεθάνω από τώρα. Έχω αρκετό καιρό μπροστά μου για να βρω λύση στο πρόβλημά μου».

Χαμογέλασε χωρίς ενθουσιασμό και βιάστηκε να αλλάξει θέμα συζήτησης, καθώς, όπως φάνηκε, είχε ενοχληθεί αφάνταστα.

«Και τι θα τρώτε όταν φύγετε από δω;» ρώτησε ο κόμης το κοράκι με αδιάφορο ύφος.

Ο Μεμάς στράβωσε το ράμφος του, για να δείξει τη δυσαρέσκειά του, αλλά δεν τα έχασε:

«Θα κουβαλάω εγώ τροφή για όλη την οικογένεια», του απάντησε με σθένος και φούσκωσε υπερήφανα το εβένινο στήθος του. «Μην ξεχνάς ότι είμαι απόγονος ενός ηρωικού και γενναίου κορακιού».

«Και, σαν χειμωνιάσει, τι θα κάνεις, ηρωικό εξυπνοπούλι μου; Με τι θα ταΐζεις τη δυστυχημένη και πεινασμένη οικογένειά σου εκεί πάνω στα χιόνια;»

Τα μάτια του κόμη Πένα έλαμψαν από την προσμονή. Γιατί γνώριζε πολύ καλά τι θα γινόταν στη συνέχεια. Η ίδια σκηνή είχε επαναληφθεί πολλές φορές μέχρι εκείνη τη στιγμή. Σχεδόν όλα τα κρύα

βράδια του χειμώνα, όταν ζητούσε από το κοράκι να ανάψει το τζάκι, ακολουθούσε η ίδια συζήτηση.

Στην αρχή ο Μεμάς κατσούφιασε και προσπάθησε να κερδίσει χρόνο, όπως πάντα. Κάνοντας μια θεαματική βουτιά, έπεσε κάτω στο πάτωμα και παρίστανε τον ψόφιο. Έμεινε ακίνητος, περιμένοντας την αντίδραση του κόμη Πένα. Εκείνος όμως δεν έδειχνε διατεθειμένος να αντιδράσει, αφού διασκέδαζε πολύ με τη θεατρική παράσταση του Μεμά. Έτσι, το κοράκι, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, στάθηκε πάλι στα πόδια του χτυπώντας αγανακτισμένο τα μαύρα φτερά του. Και ύστερα, σε ένδειξη υψίστης απελπισίας, κατέβασε το κεφάλι του χαμηλά, έως ότου το ράμφος ακούμπησε στο στήθος του.

«Εμείς, τα πουλιά της τάξης μου, ξέρουμε να υπομένουμε», του είπε με ύφος τραγικό. «Στη φτώχεια και στην ανέχεια κρατάμε την αξιοπρέπειά μας. Οι ηρωικοί πρόγονοί μου αποτελούν φωτεινά παραδείγματα...»

Έκανε μια μικρή διακοπή για να καθαρίσει το λαιμό του. Δεν κατάφερε όμως πολλά πράγματα, γιατί η φωνή του ακούστηκε βραχνή και αδύναμη:

«Εντάξει... εντάξει, ίσως να έχεις δίκιο», αναγκάστηκε να παραδεχτεί για μια στιγμή μονάχα. «Το χειμώνα είναι πάντα δύσκολα εκεί έξω... αλλά εγώ θα...» Η ματιά του φωτίστηκε και τα φτερά του κινήθηκαν. «Εντάξει. Θα γυρίσουμε πίσω. Αυτό δε θέλεις να ακούσεις;»

Πέταξε ψηλά, έκανε μερικές βόλτες ολόγυρα στο δωμάτιο επάνω από το κεφάλι του κόμη Πένα και ύστερα βούτηξε προς τα κάτω.

«Θέλεις να παραδεχτώ ότι θα έχουμε την αναθεματισμένη ανάγκη σου όταν δε θα βρίσκουμε φαγητό έξω στο χιόνι!»

Προσγειώθηκε στα γόνατα του αφεντικού του και τον κοίταξε κατάματα.

«Να ξέρεις όμως ότι εμείς τα πουλιά ποτέ δεν ξεχάσαμε την ιερή υποχρέωση που απορρέει από το συμβόλαιό μας, δηλαδή να βοηθάμε τους ανθρώπους. Όποτε μπορούμε το κάνουμε. Δεν είναι ανθρωπινό μονοπώλιο η βοήθεια», του είπε και έφερε το ράμφος του πολύ κοντά στη χοντρή μύτη του κόμη Πένα.

Ο άντρας δε φοβήθηκε καθόλου. Αντίθετα, βολεύτηκε καλύτερα στη ζεστή του πολυθρόνα.

«Αλήθεια; Τι μου λες, βρε παιδί μου! Εκπλήσσομαι. Για φαντάσου, φίλε μου!» ειρωνεύτηκε τα λόγια του Μεμά πεταρίζοντας τα μάτια του, καθώς ήξερε ότι αυτή η κίνηση εκνεύριζε το κοράκι.

«Αλήθεια; Τι μου λες;...» άρχισε να επαναλαμβάνει τα λόγια του κόμη ο Μεμάς με τόνο κοροϊδίας στη φωνή, αλλά ξαφνικά σταμάτησε. «Έχε χάρη που η ευγενική καταγωγή μου δε μου επιτρέπει να μιμούμαι την αναιδή συμπεριφορά σου, διαφορετικά...» κούνησε με νόημα τη μία του φτερούγα μπροστά στα μάτια του αφεντικού του.

Για αρκετή ώρα δε μιλούσε κανείς τους, μονάχα ο αέρας και η βροχή λυσσομανούσαν έξω από τον πύργο.

«Και η ιστορία που σου είπα χτες το βράδυ για τον ηρωικό αετό που οι Ληξουριώτες ονόμασαν Αστραπή δε σου έμαθε τίποτα; Την ξέχασες κιόλας;»

Κοιτούσε με αγανάκτηση τα μάτια του αφεντικού του, που συνέχιζαν να πεταρίζουν.

«Συμπτώσεις, φίλε μου, συμπτώσεις», απάντησε με αινιγματικό ύφος ο κόμης Πένας, οδηγώντας τον, με επιδέξιες μανούβρες, στο στενό δρομάκι των ιστοριών.

«Μα τι χάπατο που είσαι, αφέντη!» έκρωξε ο Μεμάς. «Θα σου πω, λοιπόν, μια άλλη ιστορία που άκουσα σήμερα το πρωί από ένα περιστέρι που έψαχνε για φαγητό στον μπροστινό κήπο, μήπως και καταλάβεις επιτέλους πόσο πολύ μας έχετε ανάγκη εσείς οι άνθρωποι».

«Και η μανέστρα που ετοιμάζεις τι θα απογίνει; Την ξέχασες κιόλας;» προσπάθησε ο κόμης να ανταποδώσει το πείραγμα του κορακιού.

Ο Μεμάς δεν του απάντησε, παρά μόνο φτερούγισε και πέταξε μέχρι το ξύλινο τραπεζάκι στην αριστερή πλευρά της φθαρμένης πολυθρόνας. Στάθηκε δίπλα στην πίπα με το κεφάλι του απαίσιου μονόφθαλμου πειρατή. Ξερόβηξε, προετοιμάζοντας τη φωνή του για την αφήγηση της ιστορίας, και ο κόμης έριξε μια ματιά στο ρολόι με τον ξύλινο κούκο, που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο, επάνω από τη σκιά του Μεμά. Ήταν κιόλας εννέα η ώρα. Η βροχή δεν είχε κοπάσει και οι αστραπές και οι βροντές συνέχιζαν να ταραάζουν τη νύχτα.

Έκλεισε τα μάτια και ετοιμάστηκε να απολαύσει την ιστορία του κορακιού. Στα εβδομήντα χρόνια της ζωής του, ο κόμης Θοδωράκης Πένας είχε συγκατοικήσει με δύο κοράκια. Όταν ήταν νέος, ένα μικρόσωμο κοράκι ακολουθούσε συνεχώς τον πατέρα του. Ύστερα όμως ο πατέρας του έφυγε στη θάλασσα και έλειψε πολλά χρόνια. Μαζί του έφυγε κι εκείνο το κοράκι. Τη θέση του μικροκαμωμένου κορακιού στον